

Dus is ook dit Rönne-boek weer een goed boek, dat naast de vorige onze belangstelling waard is. 't Is geen groote literatuur, maar wel goede lectuur.

(C. T.)

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De betekenis der Jeruzalemsche Conferentie.

Rapport V.

Het vijfde rapport behandelt „Christianity and the growth of industrialism in Asia, Africa and South America“.

Dit licht een vreemd onderwerp voor een zendingconferentie. En dr. van Andel heeft dan ook in zijn bekend artikel in „De Opwekker“ vooral tegen den arbeid van dit vijfde rapport zijn ernstige grieven geuit. Blijven wij deze grieven eerst even in herinnering:

„Dat dit gevaar — n.l. om onder te gaan in de bevordering van zedelijk-maatschappelijke belangen — niet denkbeeldig is, was voor mij duidelijk in de bespreking van de maatschappelijke vraagstukken. Over „forced labour“, heerschenrust en poenale sanctie, gaf de Conferentie uitspraken. Dit lijkt mij een fout. De Zending heeft het Evangelie te brengen, het Woord van God voor een gevallen wereld, het aanbod der genade aan zondaren. In dat Woord liggen voorzeker beginselen besloten, die voor het maatschappelijk en het staatkundig leven van de hoogste waarde zijn. Maar de toepassing van die beginselen op de praktische vraagstukken van het maatschappelijk en staatkundig leven moge de persoonlijke taak van iedereen Christen zijn, en ook van Christenen in maatschappelijke en staatkundige organisaties, zij ligt m.i. niet op den weg der Zending als zondanig. Zoals in het Nieuwe Testament de slavernij wel ondermijnd is door een zedelijk oordeel, doch tegen de slavernij niet is opgetreden, zoo legt de Zending als prediking van het Evangelie wel in de harten de zaden, waaruit een Christelijk maatschappelijk en politiek leven opkomt, doch levert geen programma voor maatschappelijke hervormingen, noch een program van politieke actie.

Een vergadering van de Zending is noch bevoegd, noch in den regel bekwaam om dit te doen. Niet bevoegd, daar het buiten het terrain van haar roeping ligt. En ook niet bekwaam, tenminste niet naar haar aard bekwaam. Ook de Conferentie te Jeruzalem was daartoe niet bekwaam. Het gebrek aan kennis van zaken bleek duidelijk uit de voorstellen en discussies. Ter conferentie werd in dit opzicht dan ook de grootste invloed geëffend door een buitenstaander, een niet-Zendingsman, Chef van de Afdeling Inheemische Arbeid van het Internationaal Arbeidsbureau te Genève. Bovendien werden die punten m.i. te oppervlakkig beoordeeld en te haastig afgedaan. Het is heel jammer, dat de Conferentie te Jeruzalem dien verkeerdten weg heeft ingeslagen, en daarenboven nog in beginsel besloot, te Genève een „Bureau tot Bestudering van de Verhouding van de Zending tot de economische en sociale vraagstukken“ in te richten. Elk, die de roeping der Zending om het Evangelie te prediken, zuiver wij handhaven, mag zich wel met kracht verzetten tegen het inslaan van dezen schadelijken weg. Moge de Geest van Christus ons allen op den rechten weg leiden, opdat wij niet verdwalen.“

Dat ook „De Standaard“ van 1 Mei het noodig geacht heeft in een asterisk over dit punt te handelen, wijst wel op het gewicht van deze zaak.

Indien wij het goed begrijpen, is het oordeel van „De Standaard“ heel wat zachter dan dat van dr. van Andel, en gaat het hoofdbezwaar van den heer Colijn (?) meer tegen het feit, dat de Conferentie zich liet beïnvloeden en leiden door het Internationaal Arbeidsbureau te Genève, dat vooral de conclusies had vastgesteld, welke door Jeruzalem schier zonder discussie werden aanvaard.

Zoo is dan ook de mening van „De Standaard“, dat een vergadering van zendingsmannen, als zij dit nuttig oordeelen, natuurlijk het recht heeft haar mening kenbaar te maken over vraagstukken als waarvan hier sprake was. Maar dan moet zulk een vergadering haar eigen weg gaan, en zelfstandig oordeelen. „De zending heeft haar eigen roeping en taak. Zij hoede er zich voor, als gangmakster op te treden voor welke maatschappelijke of staatkundige overtuiging ook.“

Trouwens het is bekend, dat niemand minder dan prof. Richter in het „Neue Allg. Miss. Zeitschrift“ herhaaldelijk gewaarschuwd heeft tegen het zoogenamde „Social Gospel“, dat een Amerikaansch product schijnt te zijn.

En dat nu ook een bevoegd man als dr. van Andel, die de Conferentie te Jeruzalem persoonlijk bijwoonde, zijn vinger waarschuwend opheft, kan niet anders dan nuttig zijn.

Niettegenstaande dit alles, dat wij om het belang van de kwestie voorop laten gaan, is toch het werk der Conferentie, in dit vijfde rapport neergelegd, van groote betekenis.

De industrie is een voortbrengsel uit de Christelijke landen. En zij heeft het maatschappelijke leven van den Inlander overvleugeld, overweldigd.

Heeft zij daarmee goed gedaan? Heeft zij zegen gebracht?

Ongetwijfeld is door de industrie in sommige opzichten de maatschappelijke toestand van de allerarmsten verbeterd. Maar de nadeelen, vooral de zedelijke nadeelen, zijn oneindig veel grooter.

Wij nemen als voorbeeld de textielindustrie in En-

gelach Indië. 1½ miljoen arbeiders zijn daarin werkzaam, en hun toestand is droevig. Velen gaan slecht in den oogsttijd naar huis; overigens hokken zij in de steden, en zijn „zonder vaderland“; zij zijn geen leden meer van hun oude dorpgemeenschap, en in de steden voelen zij zich ook niet thuis. De woningnood is vreeselijk. In Bombay wonen zes gezinnen in één vertrek. De kindersterfte bedraagt 66 pCt. De loonen zijn onvoldoende. En deze verzamelingen van arbeiders zijn broeinesten geworden van het bolsjwisme.

Kun en mag de zending aan deze toestanden voorbijgaan?

En zoo neen; wat moet er dan geschieden?

De bekende Gandhi wil, dat alle waren, door machines vervaardigd, door de Indiërs gullen worden geboycot. Maar afgezien van het feit, dat dit in de praktijk toch niet consequent is door te voeren, is zulk een streven op zichzelf ook niet goed te keuren.

Industrie is geen zonde! Maar de gevaren zijn zoo ontzettend groot. Ook geschiedt er zoveel onrechtvaardigheid in en door dezen arbeid. Maar al te zeer worden de arbeiders met de machines op één lijn gesteld en hun waarde als mensch verwaarloosd.

Wat moet de zending doen, die met deze toestanden dagelijks in aanraking komt?

Rev. W. Paton, secretaris van den Internationaal Zendingsraad, heeft een rapport over deze dingen opgesteld, hetwelk aan alle deelnemers der Conferentie werd toegezonden, en dus den grondslag der besprekingen heeft uitgemaakt.

Hij oordeelt als volgt over de verhouding van zending en industrie.

In de wijze, waarop de sociale toestanden onder de Inlanders worden gewijzigd, ligt een groot gevaar voor het Christendom in het Oosten. Velen roepen, dat zij wel van Christus willen hooren, maar dat zij verre van de Christelijke cultuur willen blijven. Ja, zij gaan nog verder, en beweren, dat het Christendom, door zijn niet slagen in de oplossing van het industrie-probleem, en van andere sociale vragen, in Amerika en Europa, getoond heeft, dat het het menschelek leven niet al in al zijn geleidingen kan beïnvloeden en ten goede leiden. Zij verwachten, dat de zendelingen hun laten zien, dat het Evangelie een krachtbron is, waaruit ook een sociale wedergeboorte ontstaan kan. Daarom is, naar het oordeel van Rev. Paton, de kerk geroepen, een Christelijke cultuur te scheppen, waarin de bestaans-kansen van den mensch zich ook geestelijk kunnen ontwikkelen.

Hier schuilt vooral de moeilijkheid.

In ons land komt de gedachte niet bij ons op, om als kerk ons met de industrie bezig te houden, te werken voor goede arbeidsuren enz. Wij kunnen dit overlaten aan Patrimonium, Chr. Vakverbond, politieke partijen. Wij toch wonen in een Christelijke maatschappij.

Maar de zending staat voor een heel ander geval. Is er een kerk, dan is deze te zwak, om heel het leven te Christianiseeren, tenminste, dit binnen afzien-baren tijd te doen. En de zending ontmoet toestanden, die ten hemel schreeën, terwijl er geen lichamen zijn, op Christelijken grondslag, die tegen deze toestanden positie kunnen nemen en den weg ter verbetering kunnen aanwijzen!

Wat moet de zending dan doen? Alleen maar prediken, dat de Christelijke beginselen verbeteringen eischen? en meer niet?

De Conferentie te Jeruzalem is tever gegaan, door tot in finesses toe de regeling der dingen aan te wijzen. Zij is tever gegaan vooral, door te loopen aan den leiband van het Int. Arbeidsbureau. Het is jammer, heel jammer. Had zij niet onder den buitengewoon sterken invloed van een man als Grimshaw gestaan, wellicht, dat zij de maat had weten te houden. Dan zou de betekenis van haar arbeid in deze materie veel grooter nog, wijl in overeenstemming met haar karakter als zendingsvergadering, zijn geweest.

J. D. W.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Persstemmen.

De Gereformeerde Bond in Duitschland.

Reeds eer werd in deze rubriek een persstem ten gehoor gebracht, die over den Gereformeerden Bond in Duitschland bedoelde in te lichten.

Toch kunnen we nog wel wat meer licht gebruiken. Prof. Grosheide is in de Pinksterweek naar Bentheim gereisd, waar de Gereformeerde Bond zijn jaarvergadering hield.

In „De Standaard“ deelde hij zijn indrukken mee.

Wij het ons vooral te doen is om informatie aangaande den Gereformeerden Bond door te geven, ontleenen wij aan zijn artikel enkel een paar algemeene opmerkingen.

Wat is de Gereformeerde Bond in theorie en praktijk? Prof. Grosheide deelt mede:

Het is, geloof ik, goed eerst wat over dezen Bond in het algemeen mee te deelen. Hij werd opgericht in 1884 te Marburg, toen aldaar een vergadering belegd was van Gereformeerde predikanten en ouderlingen om te herdenken, dat Zwingli voor 400 jaren was geboren. In de statuten werd vastgelegd, dat de bond staat op den grondslag van het Woord Gods van het Oude en Nieuwe Testament en dat hij de belijdenisschriften van de Gereformeerde Kerk in Duitschland, in het bijzonder den Heidelbergschen Catechismus, aanvaardt als de juiste en

zuivere uitdrukking van de leer der Schrift. De bond tracht zijn doel, de bewaring en bevordering van de gaven en goederen van de Gereformeerde Kerk in Duitschland, te bereiken door alle twee jaren te vergaderen, door de uitgave van Gereformeerde geschriften mogelijk te maken, door behoeftige gemeenten te ondersteunen en verder door alles, wat het doel van den bond dienen kan. Leden kunnen zijn zoowel kerken en verenigingen, als personen, die staan op den bodem der Gereformeerde belijdenis.

Zoo veel over het officiële. Natuurlijk is er ook een andere zijde. Welken indruk krijgt men, als men verkeert in de vergaderingen van den Gereformeerden Bond? Wat men de dingen op als bij ons, of heeft men andere ideeën? Deze vragen zijn van betekenis.

Men spreekt wel eens schouderophalend over al die congressen en vergaderingen, niet het minst over de internationale en men ziet er meer gezellige onderonsjes in, dan samenkomsten, waar degelijk werk wordt gedaan. Ik geef dadelijk toe, dat er veel waar in zulk een voorstelling ligt. Inderdaad wordt er niet zoo heel veel bereikt op dergelijke vergaderingen, ik kom er straks nog op. Maar er is toch ook een andere zijde. Men leert elkander kennen en begripen. Men komt in aanraking met personen, er worden banden gelegd soms voor het leven, betrekkingen aangeknoopt, men komt in aanraking met elkanders arbeid en dat is wel degelijk van groote betekenis, ik heb het ook op deze vergadering ondervonden.

Eenige indrukken dan. Men kan een vergadering van den Gereformeerden Bond voor Duitschland misschien het best vergelijken met een Vrije Universiteits of Theologische Schooldag. Bij lange na niet zoo druk bezocht, zeer zeker, maar ik denk nu aan het karakter der vergaderen. Professoren, veel predikanten, maar ook veel anderen, bepaald ook onderlingen, en dan in sommige samenkomsten velen uit de plaatselijke kerk. Wat staat nu bij het werk in het middelpunt? Die vraag zou ik zoo willen beantwoorden, dat men in de eerste plaats bedacht is op de handhaving van het Gereformeerde. Dat voorerst. Dan moet er propaganda gemaakt voor uitbreiding. Natuurlijk hangt dat samen met de positie van de Gereformeerden in Duitschland. Men stelt zich niet tegenover de Lutherse kerk, maar men wil zich ook niet door de Lutherse kerk in een hoek laten dringen. In twee dingen lag dit alles geconcentreerd. Voorerst in een strijd voor den Heidelbergschen Catechismus. Die Catechismus moet gekend worden en daarom gaf men hem nieuw uit. Hij moet in gebruik blijven op de catechisaties en in de godsdienstoefeningen. En in de tweede plaats de Psalmen. We hebben in de vergaderingen niets dan Psalmen gezongen uit een bundeltje getiteld: 50 Hugenotenliederen, dat door den bond is uitgegeven. En het was een glanspunt der vergadering, toen werd medegedeeld, dat voor de landskerk van Hannover (er zijn 27 landskerken in Duitschland, elk met eigen organisatie) een nieuw gezangboek was gereed gemaakt, waarin al de 150 psalmen onverkort voorkwamen.

Evenwel zijn lang niet alle leden Gereformeerd.

Met een en ander hangt weer samen, dat de leden van den bond lang niet allen Gereformeerd genoemd mogen worden in den Nederlandschen zin van dat woord. Er was als afgevaardigde uit Hongarije een hoogleraar, dien ik wel van vroeger kende, die zeker niet tot den kring van Prof. Sebastijns behoort. Een der sprekers was een professor uit Zurich, dien wij eerder eihisch dan Gereformeerd zouden noemen. Men neme Gereformeerd bij den Gereformeerden Bond in historischen zin, zooals het ook in Hongarije gebruikt wordt. Het zal niemand verwonderen, dat de (oud-)Gereformeerde Kerken in Bentheim en Oost-Friesland, die met de Hollandsche in één kerkverband leven, van den bond geen lid wenschen te worden en oordeelen, dat ze dit ook niet kunnen. Een bestuurslid legde me uit, dat in den bond drie groepen kunnen worden onderscheiden. Voorerst de groep Kohlhaus, die zeer dicht staat bij de Nederlandsche Gereformeerden en zich gaarne door Kuyper en Bavinck laat onderrichten. In de tweede plaats een groep van Kohlbruggianen, die vooral in de omgeving van Bentheim aanhangers tellen. En eindelijk een meer piëtistisch gezinde derde groep. In den bond wil men samenwerken tot handhaving van Gereformeerde leer en leven.

Men onderscheide dus wel!

Vergelijkende statistiek tusschen de Christelijke Gereformeerde Kerk in Noord-Amerika en de Gereformeerde Kerk in Zuid-Afrika.

Voor een goed overzicht van het Internationaal Calvinisme zijn statistieken zeer leerzaam.

„Die Kerkblad“ trekt een vergelijking tusschen bovengenoemde kerken, die beide onverscheld Calvinistisch zijn.

Met deze vergelijking op te nemen slaan we twee vliegen in één klap.

Ons gee nou in kort enkele statistische opgaves van die gemeentes van die Chr. Geref. Kerk in Noord-Amerika om dan hier en daar 'n vergelijking met die toestand in ons kerk te maak.

Die gemeentes, 263 in getal, is ingedeeld in 15 klassisse, tel 51.821 belydende lede en word bedien deur 216 predikante. Die dooplede tel 56.002 (waarmee word hier gespreek van sible?).

Ons getal belydende lede (jongste opgawe) is 24.344 en dooplede is 22.731. Ons staan hier ongunstig teenoor Amerika, wat 4900 dooplede meer het as belydende, terwyl ons 1600 minder het.

Wat is die rede? Het Amerika meer kinders of doen hulle daar op latere leeftyd belydenis?

Ons het 96 gemeentes, sodat gemiddeld bereken, elke gemeente 253 belydende lede tel, terwyl die Chr. Geref. Kerk 197 het vir elke gemeente.

Amerika het 216 predikante vir 51.821 lidmate, dus vir elke 239 lidmate een predikant.

Ons het gemeentes ontrent 86.

Op die b... ons hier 10... dat toestan... ons verspre... benadeel... baie meer... heid en 12... predikante... belalwe... bare van c... op onlerw... ril is.

Die 51.8... dikante en kerk 30.

Na het pre... En wel w... Prof. Dr. D... Onder den... van hun be... At en toe... van psalmes... Zichier di...

1. Welsa... waar... of nee... waar... maar... by da...

2. Hy is... sy we... en fra... sy vo... Geen... wat h...

3. Só is... net as... en w... Hul s... geen... waarn...

4. God k... dis le... en w... Maar... dit m... loop

Niet alle... maar zij is... Zijn er te... dikwils ree... Ammianse... daarom zeld... den zang, i... over de euc...

„Art... De Gerefo... er reeds in... Aan den... Maar uit... niet versche... Hoe men... opvat, hebbe... Het geval... aanleiding c... den noemen... De vragers... ook al, om... „Het onde... „constitutie... wet“, maar...

Op de... genaande... eisch der... vragers z... Worden... zuiverheic... komstig is... Gereforme... Worden... Catechism... den eische... in Amerik... Wordt... waarbete... op ander... nomen?...

Wordt... meente v... Doen le... voor de... wandel e... Constituti... Wordt... legende... Worden... gemeente... en Fonds... Deze... kerk-visit... was. Het... te houder...

Schrift. De bond vordering van de Kerk in de vroege jaren te vermeerderen geschiedt, wat het doel van zijn zoowel nu, als toen op den dag.

Er is er ook men, als men Gereformeerden bij ons, of heeft van betrekking, opalend over al het minst over de gezellige onder de degelijke werk at er veel waar daan wordt er te vergaderingen, is toch ook een men en begrijpen, en worden n. betrekkingen met elkanders roote betrekking, en ondervonden, een vergadering Duitsland mis- en Vrije Univer- sity lange na niet ik denk nu aan soren, veel pro- baald ook onder- msten velen uit bij het werk in zoo willen be- plaats bedacht eformeerde. Dat t gemaakt voor n met de positie land. Men stelt maar men wil n in een hoek alles geconcen- den Heidelberg is moet gekend nieuw uit. Hij teaties en in de plaats de Paal- niets dan Paal- held: 50 Hoge- uitgegeven. En ting, toen werd van Hannover t, elk met eigen was gereed ge- onverkort voor-

formeerde, n, dat de leden meer genoemd n zin van dat Hongarije een kende, die zeker n behoort. Een tuch, dien wij n noemen. Men eenden Bond in ngarije gebruikt, dat de (oud- Oost-Friesland, hand leven, van vorden en oor- Een bestuurs- drie groepen end de groep Nederlandsche Kuyper en Ba- de plaats een d in de omge- eindelijk een e. In den bond g van Gerefor-

de Christelijke Amerika en de rika.

ationale Cal- usschen boven- if Calvinistisch

aan we twee

stieke opgawes Kerk in Noord- argolyking met

gedoel in 15 t word baden 6,002 (waaron

awa) is 24,344 hier ongunstig meer het 23

het, anders of doen 2?

ldeld bereken, erwyl die Chr. ite.

1.821 lidmate, it.

Ons het 35 predikante werkzaam in die blanke gemeentes van 24.344 lidmate. Vir elke predikant dus ontrent 695 lidmate.

Op die basis van die Chr. Geref. Kerk gereken moes ons hier 105 predikante gehad het. Ons weet natuurlijk dat toestand hier anders is as in Amerika en dat ons verspreide lidmate die institutiële lewe ontsaglik benadeel, maar tog is die vraag van pas of ons nie hie meer kan doen en of deur meer offervaardig- heid en lieter organisasie ons nie ons aanstaande predikante goed kan plans nie.

Behalwe die 216 predikante is daar nog 55 bedie- nare van die Woord wat werkzaam is in die sending, op onderwys- en liefdadigheidsgebied en wat eme- rit is.

Die 51.821 belydende lidmate ondersteun 271 pre- dikante en professore terwyl 24.344 lidmate in ons kerk 39 predikante en professore ondersteun.

De eerste psalm in Afrikaansche berijming.

Na het proza der statistiek een stukke poëzie.

En wel van de allerbeste poëzie.

Prof. Dr. Du Toit is een dichter bij de gratie Gods. Onder den schuilnaam: Totius, zag reeds menig vers van hem het licht.

At en toe geeft hij in „Die Kerkblad“ een berijming van psalmen.

Ziehier die van den eersten psalm.

1. Welsalig hy wat op die spoor nie gaan waar sondaars lok; wat op hul pad nie staan, of neersit waar die spotglimp in die oog is, waar spotters vrolik spot met al wat hoog is; maar wal Gods wet in stille mymering, by dag en nag, weer in gedagtnis bring.
2. Hy is 'n boom wat diep en vas geplant, sy wortels uitsprei by die waterkant; en fris bewaai deur vrugbre somerlugte, sy volle drag laat sien van somervrugte. Geen onspoel wal hom in sy werk sal stuit; wat hy begint, voer hy voorspoedig uit.
3. Só is die sondaars nie, maar ongewis net soos die kaf wat op die dorrevloer is, en warral in onvaste en wilde kringe. Hul sal nie standhou in Gods strafgedinge; geen voet van hul wat in die kring sal kleef waarin Gods volk in sy gemeenskap leef.
4. God ken die pad waarop sy volk moet gaan; dis liefde wat hul gange gadeslaan, en wysheid wat hul pad bepaal tevore. Maar sondaarspad is voor sy oog verlore; dit moet vergaan; onkeurbaar in hul speed, loop hul oplaas 'n afgrond tegemoet.

Niet alleen staat deze berijming dichtertijk zeer hoog, maar zij is ook meer Gereformeerde dan de onze.

Zijn er tegen het vierde vers van onze berijming dikwijls rechtmatige bezwaren ingebracht, is het van Arminiaansche smetten niet geheel vrij en wordt het daarom zelden of nooit in onze kerken opgegeven voor den zang, in de berijming van Totius wordt gejubeld over de eeuwige verkiezing Gods.

„Art. 41“ in de Gereformeerde Kerk van Amerika.

De Gereformeerde Kerk in Amerika is — wij spraken er reeds meer over — onder ons te weinig bekend. Aan den eenen kant is dit begrijpelijk.

Maar uit internationaal-calvinistisch gezichtspunt toch niet verschoonbaar.

Hoe men het handhaven van de Gereformeerde leer opvat, hebben we onlangs nog besproken.

Het geval van Dr. M. R. de Haan geeft „De Hope“ aanleiding om meer ernst te maken met wat wij zouden noemen art. 41 der Kerkenorde.

De vragen zijn daar wat anders gesteld dan bij ons, ook al, omdat men daar geen kerkvisitatie kent.

Het onderstaande spreekt voor zichzelf, mits men „constitutie“ niet neemt in de beteekenis van „grondwet“, maar van „kerkenorde“.

Op de voorjaarszitting der classis worden de zoo- genaamde constitutioneele vragen gedaan. Dat is een eisch der constitutie der Gereformeerde Kerk. Die vragen zijn als volgt:

Worden de waarheden des Evangelies in hunne zuiverheid in uwe gemeente verkondigd, overeen- komstig het Woord Gods en de Belijdenisschriften der Gereformeerde Kerk in Amerika?

Worden de punten der leer, in den Heidelbergischen Catechismus vervat, van tijd tot tijd verklaard naar den eisch der Constitutie van de Gereformeerde Kerk in Amerika?

Wordt de opvoeding der jeugd in de essentiële waarheden van Gods Woord, door catechisatie of op andere wijze getrouw in uwe gemeente waarge- nomen?

Wordt het pastorale bezoek getrouw in uwe ge- meente waargenomen?

Doen leeraar en ouderlingen nauwkeurig onderzoek voor de viering van het Heilige Avondmaal naar den wissel der leden, overeenkomstig den eisch der Constitutie?

Wordt het contract betreffende de tijdelijke aange- legenheden tusschen leeraar en gemeente vervuld?

Worden jaarlijksche bijdragen gedaan door uwe gemeente voor de verschillende liefdadige Boards en Fondsen der Gereformeerde Kerk in Amerika?

Deze vragen nemen de plaats in van de oude kerkvisitatoren, dat vroeger in de kerk gebruikelijk was. Het doel is natuurlijk, om de classis op de hoogte te houden met den toestand in elke gemeente binnen

haar grenzen en waarover zij geestelijk overzicht heeft. Iets dat kan wat den inhoud der vragen aan- gaat. Want zonder in bijzonderheden te gaan blijkt het duidelijk, dat deze vragen veelomvattend zijn, zoodat, als iedere gemeente daaraan voldoet, de zaken goed worden nagekomen, en op deze vragen toch moet elk leeraar en ouderling, op de classis tegen- woordig, met ja en neen beantwoorden.

De vraag, die nu echter mag gedaan worden is deze, of deze zaak in den regel wel ernstig ge- noeg opgevat wordt. Wij vallen zoo licht in sleur en gewoonte. Het gevolg waarvan niet zelden is, dat wij de gewichtigste zaken niet altoos zoo ernstig opvatten als het behoort. Temeer, waar men elkander kent en waar het dus licht verondersteld wordt, dat aan al de eischen der constitutie, door elke gemeente, voldaan wordt. En in den regel is zulks ook het geval. Met uitzondering van de laatste vraag, ontrent het collecteren voor al de Boards en Fond- sen der kerk worden ze meestal bevestigend beant- woord. Ten minste in het westersche gedeelte der kerk, waar wij bekend zijn met de praktijk der ker- ken in dezen.

Toch zijn er schijnbaar uitzonderingen op den regel. Alleen dat, dunkt ons, verklaart de toestanden die tot openbaring zijn gekomen in de classis Grand Ra- pids in het Waalkes geval van onlangs en nu weder- om in het geval van den leeraar en kerkeraad der Calvary Gereformeerde Gemeente. Hier waren leeraars en ouderlingen beide, die deze vragen elk jaar be- vestigend beantwoord hebben zoo het schijnt. Ten minste, wij hoorden nimmer van het tegenoverge- stelde. Toch schijnt het, dat men het tegendeel deed; dat men, bijvoorbeeld, de waarheden niet conform de belijdenis der Gereformeerde kerk prodikte; dat men de punten der leer, in den Heidelbergischen Cate- chismus vervat, ook niet verklaarde. En deze ge- schiedenis leert ons dan ook weer, dat men ook deze constitutioneele vragen weer ernstig opvatte, en dat men, waar men in gebreke blijft, doe wat onder dergelijke omstandigheden behoort gedaan te worden. Wat baat het, dat wij wetten en regelen hebben als een ieder doen kan wat hij wil. Als er een wet is, laat dezelve gehandhaafd worden. Dat is even waar op kerkelijk als op maatschappelijk gebied.

Ook ons heeft dat iets te zeggen.

Ook bij ons worden de vragen van art. 41 wel eens wat vluchtig afgedaan, behalve dan de laatste „of er iets is, waarin zij (n.l. de afgevaardigden der kerken), het oordeel en de hulp der classis tot rechte instel- ling hunner kerk behoeven“. Dat punt vraagt niet zelden heel wat tijd van de classisale vergadering.

Nu zou dat spoedig afdoen der eerste vragen zoo erg niet zijn, indien de bepaling van art. 41 der kerkenorde maar streng werd nageleefd, dat in alle kerken, van de steden zoowel als van het platteland, alle jaar- visitatie zal worden gehouden.

In alle kerken alle jaar!

In menige classis ontbreekt daaraan nog al wat. Men zie toe!

Evangelisatie onder de negers in Noord-Amerika.

Amerika is het land van zending en evangelisatie. De Gereformeerde kerk heeft de evangelisatie onder de negers aangevat.

Daarvan vertelt „De Hope“.

De Negerbevolking in ons land telt op heden om- trent elf millioen; meer dan tweemaal zooveel als in 1865.

Zestig jaar geleden woonden 92 procent der Negers in het Zuiden. In de laatste jaren, vooral sedert den wereldoorlog zijn velen verhuisd naar het Noorden. Ze hebben zich meestal gevestigd in de groote steden, in Chicago wonen plm. 200.000 Negers.

Drie en veertig steden hebben een negerbevolking van meer dan 10.000.

Het is algemeen bekend, dat het onderwijs voor de jeugd der Negers in het Zuiden van ons land zeer gebrekkig en onbevredigend is. Zoover de be- lasting aangaat, is er geen verschil tusschen blanken en kleurlingen in de zuidelijke staten. Maar de som die besteed wordt voor de kweeking van de kleurlin- gen bedraagt plus minus een honderdste deel van wat men geeft voor de blanken.

De scholen te Hampton en Tuskegee zijn schijnende lichten in de opleiding van de jeugd. De grondslag voor deze inrichtingen werd gelegd door medewer- king van de Kerk en de Binnenlandsche Zending. Sedert deze kweekhoven zoo verbaasd zijn uitge- breid, beteekent de ondersteuning van de kerken in dezen zeer weinig. Sommige rijken hebben milde bijdragen gegeven of de scholen bedacht in hun testament.

De behuizing van vele Negers in het Zuiden laat nog veel te wenschen over. De woningen in de steden en op het land zijn erg primitief en werken besmettelijke ziekten in de hand. Men heeft berekend, dat er aldoor 450.000 Negers in het Zuiden ziek zijn en dat 600.000 van de tegenwoordige bevolking zeer waarschijnlijk aan de bering zullen sterven.

De neger is van nature godsdienstig. Dit beteekent dat een neger gemakkelijker te winnen is dan andere rassen. Hij is veelal luidruchtig, en laat zich leiden door het gevoel. Dat komt ook uit in zijn godsdienst. Bijna de helft van de negers in Amerika zijn verbou- den aan een of andere kerk.

De neger heeft eene natuurlijke gave van gezang en muziek. Als men een kerk vol negers hun geeste- lijke liederen hoort zingen krijgt men onwillekeurig den indruk die een Amerikaan ontvangt als hij een kerk in Nederland of een kerk onder de Hollandsche bevolking in dit land bezoekt en de Hollandsche psalmen hoort zingen. Natuurlijk is er verschil maar de indruk in beide gevallen is van blijvenden aard als van iets dat eenig en bijzonder is.

De Gereformeerde Kerk heeft een school te Brew-

ton, Ala., die bekend staat onder den naam van Southern Normal and Industrial Institute. Het hoofd- doel van den Board en de Kerk met deze inrichting is de Christelijke Opleiding van Negerjongens en meisjes als leiders onder hun eigen volk.

Moge Deze school bloeien en ondersteuning vin- den in de voorbede en financiële hulp van al onze kerken!

HEPP.

PERSSCHOUW.

Jubileum Theologische School.

Van jubilea neemt deze rubriek niet al te veel kennis; daarom zullen we slechts gedurende deze week enkele stemmen uit de persartikelen inzake de jubilerende Theol. School te Kampen doen hooren. Ik beperk me tot de kerkelijke pers, al meld ik even dat „De Rot- terdammer“ een uitgebreid, geïllustreerd nummer van enkele bladen heeft gewijd aan dit diamanten jubileum. Het nummer was bijzonder goed verzorgd; alleen ver- moed ik, dat men het portret van een anderen heer voor dat van prof. Hoekstra heeft aangezien; want het contereitsel, dat met den naam van dezen hoog- leeraar gepresenteerd werd, leek op den genoemde niet eens in de verte. Overigens veel respect. Ook „De Standaard“ gaf deze week een uitvoerig geïllustreerd artikel.

Uit de kerkelijke pers knip ik dus alleen.

„De Heraut“ (prof. Kuyper) zegt:

De uitkomst heeft wel getoond, hoe de vrees, die men koesterde voor de gevaren aan de tweehed van opleiding verbonden, ijdel is geweest. Beide scho- len werken van harte saam aan de opleiding onzer a.s. Dienaren des Woords en den opbouw der Gerefor- meerde Theologie. En onze Theologische School heeft de liefde gekregen niet van een deel maar van al onze Gereformeerde Kerken.

Bij het gouden feest der Theologische School werkte het pijnlijk conflict nog na en wierp de zorg voor de toekomst der School een schaduw over de feest- vreugde. Thans bij haar 75-jarig jubileum is die schaduw geheel weggetrokken en kan de blijdschap onverminderd zijn. Ze beschikt over een ruimen college van hoogleeraren; ze heeft een getal stu- denten zoo groot als het vroeger nooit is geweest; ze heeft een keurig ingericht Schoolgebouw en een Hospitium voor haar studenten. Zoo heeft God de Heere haar bekrachtigd en haar wasdom en bloei geschonken.

Voor wat de School gedaan heeft om onze Kerken te voorzien van Dienaren des Woords, die wel toe- gerust en met heiligen ijver bezielt onze Kerken hebben gediend, kunnen onze Kerken haar niet dank- baar genoeg zijn. Maar niet minder, voor de trouw van haar hoogleeraren aan onze Belijdenis en voor den wetenschappelijken arbeid door hen verricht.

„Utr. Kb.“ (Dr H. Kasjan) wijst in gelukkige harmonie op de eenheid van wetenschap en praktijk:

Klein in haar aanvangen is ze thans tot een Hooge- school der Gereformeerde Kerken uitgegroeid.

Wie durft precies den zegen af te meten, die deze School voor de beoefening der Heiligen Godgeleerdheid heeft afgeworpen!

Honderden dienaren des Woords hebben aan de Theologische School te Kampen hun opleiding ge- noten en hebben God gedankt voor wat ze daar mocht- ten medenemen voor hun theologische vorming.

Ook de Hoogleeraren dezer school hebben voor de wetenschap der Theologie onnosmelijk veel gedaan.

„Geldersche Kb.“ (ds G. Ranting):

De stichting der school was een symbool der verworven eenheid, welke een tijdlang in de Kerken der Afscheiding wel iets te wenschen overliet, maar door Gods gunst werd hersteld en deze School heeft niet weinig er toe medegewerkt, dat de band der eenheid werd versterkt.

Hier leerden de verschillende „richtingen“ de Gro- ningers, de Gelderschen, de Drenthearen, elkander kennen en waardeeren.

Hier werd gelukkig een mude gemaakt aan de gedeelde en verdeelde opleiding.

Hier werd voor 75 jaar de grond gelegd voor een Gereformeerde inrichting voor Hooger Onderwijs, welke met eere haar plaats inneemt ook in de weten- schappelijke wereld!

„Geref. Kb.“ Den Haag (ds M. Schuurman):

De menschen gaan heen, maar God zet Zijn werk voort, en dat dikwijls op eene wijze, zooals wij het niet zouden hebben vermoed.

De „Amsterdamsche Kerkbode“ schrijft:

In zijn „Geschiedenis van de Hervorming en de Hervormde Kerk der Nederlanden“ maakt Reitsma ergens de opmerking, dat de Hervormden lang in de meening hebben verkeerd, alsof „de hoopjes der Afscheidenen door eigen verdeeldheid en door wein- igh inschikkelijkheid wel zouden worden opgelost“. „Doch“ — laat hij dan even verder volgen — „die hoop is langzamerhand gaan kwijnen, want het bleek, dat er waarlijk behoefte bestond aan een sante, die in zich kon opnemen alle met den vooruitgang der wetenschap, der be- schaving en der maatschappij niet te- vreden elementen“. Wij meenden deze woorden, die zulk een lastdrukkend en hooghartig vonnis vielen over een kerkelijke beweging, wier betoekenis thans niemand wel meer onderschatten zal, even te moeten onderstrepen.

Het is wel eens goed, nog even te herinneren aan dergelijke domheden. Het blad vervolgt: